

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄ-
RÄYS (neljäs jaosto)
6 päivänä toukokuuta 2003 *

Asiassa T-321/02,

Paul Vannieuwenhuyze-Morin, kotipaikka Grigny (Ranska), edustajanaan
asianajaja G. Dupaigne,

kantajana,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään H. Duintjer Tebbens ja A. Caiola, pro-
sessiosoite Luxemburgissa,

ja

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään M.-C. Giorgi Fort,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan osittain henkilötietojen käsittelystä ja yksityisyyden suojasta sähköisen viestinnän alalla 12 päivänä heinäkuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/58/EY (sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi) (EYVL L 201, s. 37),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit P. Mengozzi ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

- 1 Henkilötietojen käsittelystä ja yksityisyyden suojasta sähköisen viestinnän alalla 12 päivänä heinäkuuta 2002 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/58/EY (sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi) (EYVL L 201, s. 37, jäljempänä riidanalainen direktiivi tai direktiivi 2002/58/EY) yhdenmu-kaistetaan jäsenvaltioiden säännökset, joita tarvitaan samantasoisien perus-oikeuksien ja -vapauksien, erityisesti yksityisyyttä koskevan oikeuden, suojan

varmistamiseksi henkilötietojen käsittelyssä sähköisen viestinnän alalla sekä tällaisten tietojen ja sähköisten viestintälaitteiden ja -palvelujen vapaan liikkuvuuden varmistamiseksi yhteisössä.

- 2 Tämän vuoksi direktiivissä 2002/58/EY täsmennetään ja täydennetään yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY (EYVL L 281, s. 31), ja siinä säädetään lisäksi tilaajien, jotka ovat oikeushenkilöitä, oikeutettujen etujen suojelemisesta.
- 3 Direktiivin 2002/58/EY johdanto-osan 40 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Olisi toteutettava toimenpiteitä tilaajien suojaamiseksi ei-toivottujen suoramarkkinointitarkoituksiin käytettävien viestintämuotojen, erityisesti automaattisten puhelujen, telekopioiden, sähköpostiviestien sekä lyhytsanomapalvelujen aiheuttamaa yksityisyyden loukkaamista vastaan. Tällaiset ei-toivotut markkinointiviestinnän muodot saattavat toisaalta olla suhteellisen helppoja lähettää ja toisaalta saattavat aiheuttaa rasitteita ja/tai kustannuksia vastaanottajalle. Lisäksi myös niiden määrä saattaa joissain tapauksissa aiheuttaa ongelmia sähköisissä viestintäverkoissa ja päätelaitteissa. Tällaisten ei-toivottujen suoramarkkinointitarkoituksiin käytettävien viestintämuotojen osalta on perusteltua edellyttää, että vastaanottajilta saadaan ennakolta nimenomainen suostumus ennen kuin heille osoitetaan tällaista viestintää. Sisämarkkinat edellyttävät yhdenmukaistettua lähestymistapaa, jotta voidaan varmistaa yrityksiä ja käyttäjiä koskevat yksinkertaiset ja yhteisön laajuiset säännöt.”

- 4 Direktiivin 2002/58/EY 13 artiklan, jonka otsikkona on ”Ei-toivottu viestintä”, kolmessa ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Ilman ihmisen työpanosta toimivien automatisoitujen soittojärjestelmien (automaattisten soittolaitteiden), telekopiolaitteiden (faksien) tai sähköpostin käyttö suoramarkkinointitarkoituksiin voidaan sallia ainoastaan, jos se kohdistuu tilaajiin, jotka ovat antaneet siihen ennalta suostumuksensa.

2. Jos luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö saa asiakkailtaan heidän sähköpostiinsa liittyviä yhteystietoja tuotteen tai palvelujen myynnin yhteydessä direktiivin 95/46/EY mukaisesti, sama luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, käyttää näitä yhteystietoja omien vastaavien tuotteidensa ja palvelujensa suoramarkkinoinnissa, edellyttäen että asiakkaille annetaan selkeästi ja selvästi yhteystietojen ottamisen ja jokaisen viestin yhteydessä mahdollisuus maksutta ja helposti kieltää tällainen yhteystietojensa käyttö, mikäli asiakas ei ole jo alun perin kieltänyt sitä.

3. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen veloituksetta sen, että muissa kuin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettussa tapauksissa toteutettua suoramarkkinointiin tarkoitettua ei-toivottua viestintää ei sallita joko ilman kyseisten tilaajien suostumusta tai, sellaisten tilaajien osalta, jotka eivät halua vastaanottaa tällaisia viestejä, siten että valinta näiden kahden vaihtoehdon välillä määräytyy kansallisen lainsäädännön mukaisesti.”

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

- 5 Kantaja on Internetin käyttäjä ja sivuston Internet-libre.net perustaja. Hän lähettää verkossa avoimia työhakemuksia mahdollisille työnantajille silloin kun hän etsii työtä, ja joukkopostia tehdäkseen ajatuksiaan tunnetuiksi ja levittääkseen niitä. Nämä viestit on viestin otsikkokentässä merkitty Internet-libreltä tulevaksi joukkopostiksi ja niissä on kerrottu, kuinka niiden vastaanottamisen voi lopettaa helposti ja ilmaiseksi.
- 6 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.10.2002 saapuneella kannekirjelmällä.
- 7 Parlamentti on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 3.12.2002 toimittamallaan asiakirjalla ja neuvosto 5.12.2002 toimittamallaan asiakirjalla esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen. Kantaja on esittänyt huomautuksensa näihin väitteisiin 17.2.2003.
- 8 Espanjan kuningaskunta on toimittanut 13.2.2003 ja komissio 20.2.2003 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen väliintulohakemukset, joissa ne pyysivät saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen vastaajien vaatimuksia. Asianosaiset eivät ole esittäneet huomautuksia näistä hakemuksista.

Asianosaisten vaatimukset

- 9 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- ottaa kanteen tutkittavaksi
 - kumoaa direktiivin 2002/58/EY 13 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä saman artiklan 3 kohdan siltä osin kuin siihen sisältyy sanat ”joko ilman kyseisten tilaajien suostumusta tai,” ja ”siten että valinta näiden kahden vaihtoehdon välillä määräytyy kansallisen lainsäädännön mukaisesti” osalta
 - päättää oikeudenkäyntikuluista sovellettavien oikeussääntöjen mukaan.
- 10 Parlamentti vaatii oikeudenkäyntiväitteessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- jättää kanteen tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Neuvosto vaatii oikeudenkäyntiväitteessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen määräyksellä, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Kantaja vaatii oikeudenkäyntiväitteistä esittämässään huomautuksessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää neuvoston ja parlamentin esittämät oikeudenkäyntiväitteet

— määrää, että asian käsittelyä jatketaan.

Oikeudellinen arviointi

13 Työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi asianosaisen niin halutessa ratkaista oikeudenkäyntiväitteen käsittelemättä itse pääasiaa. Saman artiklan 3 kohdan mukaan hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päättä. Käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, että se on saanut oikeudenkäyntiasiakirjat tutkittuaan riittävästi tietoa ratkaistakseen vastaajien esittämät vaatimukset aloittamatta suullista käsittelyä.

Asianosaisten lausumat

- 14 Parlamentti ja neuvosto esittävät, että on katsottava, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät selvästikään täyty riidanalaisen säännöksen luonteen vuoksi. Niiden mukaan EY 230 artiklassa ei anneta luonnollisille henkilöille eikä oikeushenkilöille oikeutta riitauttaa direktiivin pätevyyttä yhteisöjen tuomioistuimissa (asia C-491/01, British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco, tuomio 10.12.2002, julkisasiamies M. Geelhoedin ratkaisuehdotuksen 49 ja 50 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).
- 15 Parlamentti ja neuvosto lisäävät, että vaikka onkin totta, että yhteisöjen oikeuskäytännön mukaan säädös voi olla kumoamiskanteen kohteena vasta sitten, kun sen sisältöä on tutkittu sen oikeudellisen luonteen selvittämiseksi, käsiteltävänä olevassa tapauksessa kuitenkin riidanalaisen direktiivin 13 artiklan riidanalaiset säännökset ovat sellaisia säännöksiä, jotka sisältönsä vuoksi ovat yleisesti sovellettavia normeja eikä niillä ole sellaisia ominaisuuksia, joita oikeushenkilöille tai luonnollisille henkilöille osoitetuilla päätöksillä on. Tämän vuoksi käsiteltävänä oleva kanne on niiden mukaan jätettävä tutkimatta jo direktiivin 2002/58/EY muodon ja sisällön yhtenevyyden vuoksi ja olisi turhaa ratkaista kysymys siitä, koskeeko riidanalainen direktiivi suoraan ja erikseen kantajaa.
- 16 Toissijaisesti parlamentti ja neuvosto katsovat, että direktiivin 2002/58/EY riidanalaiset säädökset eivät koske suoraan eivätkä erikseen kantajaa. Riidanalainen direktiivi ei niiden mukaan voi vaikuttaa suoraan kantajan oikeudelliseen asemaan EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla. Se ei sitä paitsi voi saada välitöntä oikeusvaikutusta ennen kuin määräaika sen saattamiseksi osaksi jäsenvaltioiden kansallisia oikeusjärjestyksiä on päättynyt eli käsiteltävänä olevassa tapauksessa 31.10.2003, ja silloinkin jos nämä jäsenvaltiot eivät ole panneet direktiiviä täytäntöön. Niiden mukaan on ilmeistä, että riidanalaista direktiiviä ei sovelleta kantajaan erikseen, koska hän on samassa asemassa kuin kaikki Internetin ammattimaiset käyttäjät.

- 17 Kantajan mukaan se seikka, että direktiivi 2002/58/EY on säädös, jota sovelletaan yleisesti, eikä yksittäispäätös, joka on annettu direktiivinä, ei estä käsiteltävänä olevan kanteen ottamista tutkittavaksi. Kantajan mukaan EY 230 artiklan neljättä kohtaa tulee tulkita ottaen huomioon Euroopan unionin jäsenvaltioiden lainsäädännön yhteiset yleiset periaatteet ja ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen 6 ja 13 artikla, joissa taataan jokaiselle kansalaiselle oikeus oikeudenkäyntiin. Käsiteltävänä olevassa tapauksessa kantajalla ei nimittäin ollut mitään muuta keinoa riitauttaa riidanalaisen direktiivin kyseiset säännökset kansallisissa tuomioistuimissa, koska nämä säännökset eivät kantajan mukaan vaadi kansallisia soveltamissäännöksiä tai ainakaan sellaisia kansallisia soveltamissäännöksiä, jotka voidaan riitauttaa mainituissa tuomioistuimissa.
- 18 Nämä seikat huomioon ottaen kantaja viittaa asiassa T-177/01, Jégo-Quére vastaan komissio, 3.5.2002 annettuun tuomioon (Kok. 2002, s. II-2365, 51 kohta) ja painottaa, että yleisesti sovellettava yhteisön säännös, joka koskee luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan, koskee tällaista henkilöä myös erikseen, jos kyseessä oleva säännös vaikuttaa varmasti ja tosiasiallisesti hänen oikeusasemaansa rajoittamalla hänen oikeuksiaan tai asettamalla hänelle velvoitteita. Kantajan mukaan tästä on kysymys käsiteltävänä olevassa tapauksessa siltä osin kuin 31.10.2003 lähtien hänen tulee lähettää kirjattu kirje jokaiselle yhteyskumppanilleen ennen kuin lähettää pienintäkään joukkopostia ja näin ollen vaikeuttaa huomattavasti häntä harjoittamasta toimintaansa. Tältä osin merkitystä ei ole sillä, miten monta muuta henkilöä riidanalaiset säännökset myös koskevat tai saattavat koskea, eikä sillä, mikä näiden henkilöiden tilanne on.
- 19 Kantaja lisää vielä, että riidanalaiset säännökset koskevat myös häntä suoraan ja että niiden häntä koskevien vaikutuksen aikaansaamisen edellytyksenä ei ole minkään täydentävien yhteisön tai kansallisten säännösten antaminen. Missään säädöksessä ei kielletä tutkimasta riidanalaisen direktiivin laillisuutta ennen sen täytäntöönpanolle säädetyin määräajan kulumista umpeen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 20 EY 230 artiklan neljännessä kohdassa määrätään, että ”luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi — — nostaa kanteen hänelle osoitetusta päätöksestä tai päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena tai toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen”.
- 21 Vaikka EY 230 artiklan neljäs kohta ei koske nimenomaisesti yksityisten direktiivistä nostamia kumoamiskanteita, oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että pelkästään tämän seikan perusteella kanteita ei voida jättää tutkimatta (asia T-135/96, UEAPME v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2335, 63 kohta ja asia T-223/01, Japan Tobacco ja JT International v. parlamentti ja neuvosto, määräys 10.9.2002, 28 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Lisäksi yhteisön toimielimet eivät voi evätä yksityisiltä tässä perustamissopimuksen määräyksessä annettua oikeussuojaa pelkästään kyseisen toimenpiteen muotoa koskevalla valinnalla (asia T-84/01, Association contre l’heure d’été v. parlamentti ja neuvosto, määräys 14.1.2002, Kok. 2002, s. II-99, 23 kohta ja em. asia Japan Tobacco ja JT International v. parlamentti ja neuvosto, 28 kohta). On siis varmistauduttava siitä, ettei riidanalainen direktiivi ole päätös, joka koskee suoraan ja erikseen kantajaa EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaisesti.
- 22 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa on selvää, että direktiivi 2002/58/EY on luonteeltaan normatiivinen säädös. Sen sisältämät säännöt, varsinkin 13 artiklan kolme ensimmäistä kohtaa, joissa säädetään ei-toivotusta sähköisestä viestinnästä, esitetään yleisellä tavalla, niitä sovelletaan objektiivisesti määrittelyissä tilanteissa ja niillä on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määrittelyihin henkilöryhmiin nähden eli kaikkiin sellaisiin fyysisiin henkilöihin ja oikeushenkilöihin nähden, jotka tarjoavat sähköisen viestinnän palveluja, sekä kaikkiin näiden palvelujen käyttäjiin tai tilaajiin.

- 23 Kuitenkaan se seikka, että riidanalaisella säädöksellä on normatiivinen luonne, eikä sitä voida pitää EY 249 artiklan mukaisena päätöksenä, ei sellaisenaan riitä poistamaan kantajan oikeutta nostaa kumoamiskanne sitä vastaan.
- 24 Useimpiin asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin sovellettava lain-säädäntötoimikin voi kuitenkin tietyissä olosuhteissa koskea erikseen ja suoraan tiettyjä niistä (asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501, 13 kohta; asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, Kok. EP. XV, s. I-177, 19 kohta ja em. asia Japan Tobacco ja JT International v. parlamentti ja neuvosto, määräyksen 29 kohta).
- 25 Tästä seuraa, että riidanalaisen säädöksen normatiiviseen luonteeseen perustuva oikeudenkäyntiväite on hylättävä ja sen vuoksi on tutkittava, koskeeko riidanalainen direktiivi erikseen ja suoraan kantajaa.
- 26 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan muu henkilö kuin se, jolle toimi on osoitettu, voi väittää, että toimi koskee häntä erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla ainoastaan, jos kyseinen toimi koskee häntä hänelle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseinen henkilö erottuu kaikista muista ja voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle toimi on osoitettu (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197 ja 223, Kok. Ep, I, s. 181; em. asia UEAPME v. neuvosto, tuomion 69 kohta ja em. asia Association contre l'heure d'été v. parlamentti ja neuvosto, määräyksen 24 kohta).
- 27 Yhteisöjen tuomioistuin on hiljattain muistuttanut asiassa C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores vastaan komissio, 25.7.2002 antamassaan tuomiossa (Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta) tästä fyysisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kanteen tutkimisen edellytyksestä ja vieläpä samalla tavalla kuin edellä 26 kohdassa on todettu.

- 28 Kuten edellä on todettu, käsiteltävänä olevassa tapauksessa riidanalaisen direktiivin sisältämät säännöt, varsinkin 13 artiklan 1—3 kohdan — joissa säädetään ei-toivotusta sähköisestä viestinnästä — esitetään yleisellä tavalla, niitä sovelletaan objektiivisesti määritellyissä tilanteissa ja niillä on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määriteltyihin henkilöryhmiin nähden eli sähköisen viestinnän palvelujen tarjoajiin sekä näiden palvelujen käyttäjiin tai tilaajiin nähden.
- 29 Tästä seuraa, että direktiivi 2002/58/EY koskee kantajaa vain Internetin käyttäjän objektiivisessa ominaisuudessa, ja samalla tavalla kuin kaikkia muitakin verkon ammattimaisia käyttäjiä.
- 30 Tätä päätelmää ei heikennä kantajan väite (ks. edellä 17 ja 18 kohta), jonka mukaan, kun otetaan huomioon väitetty oikeussuojakeinon puuttuminen kansallisessa tuomioistuimessa ja jotta voitaisiin taata hänen oikeutensa tosiasiassa oikeussuojaan, olisi katsottava, että riidanalaisen direktiivin säännökset koskevat häntä erikseen, koska ne vaikuttavat varmasti ja tosiasiallisesti hänen oikeusasemaansa rajoittamalla hänen oikeuksiaan tai asettamalla hänelle velvoitteita EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla, kuten sitä on tulkittu edellä mainitussa asiassa Jégo-Quére vastaan komissio. Kuitenkin edellä mainitun asian Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto (tuomion 43 ja 44 kohta) valossa tämä väite on perusteeton ja se on hylättävä.
- 31 On myös hylättävä kantajan väite, jonka mukaan edellä mainitun asian Jégo-Quére vastaan komissio 51 kohdan mukaisesti käsiteltävänä olevan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä arvioitaessa ei ole merkitystä sillä, miten monta muuta henkilöä riidanalaisen direktiivin 13 artiklan riidanalaiset säännökset myös koskevat tai saattavat koskea, eikä sillä, mikä näiden henkilöiden tilanne on. On syytä todeta, että arvioidessaan, ettei kyseisillä seikoilla ole merkitystä hänen yksilöimisekseen, kantaja ei esitä eikä todista edellä 26 ja 27 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, että direktiivin 2002/58/EY

13 artikla koskee häntä hänelle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseinen henkilö erottuu kaikista muista ja voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle toimi on osoitettu.

32 Edellä esitetystä seuraa, että riidanalaisen direktiivin riidanalaisien säännösten ei voida katsoa koskevan erikseen kantajaa. Koska yksi EY 230 artiklan neljännessä kohdassa säädetyistä edellytyksistä kanteen tutkittavaksi ottamiselle ei täyty, ei ole tarpeen tutkia vastaajien väitettä, jonka mukaan kyseiset säännökset eivät koske kantajaa suoraan.

33 Näin ollen kanne on jätettävä tutkimatta.

34 Näissä olosuhteissa lausunnon antaminen Espanjan kuningaskunnan ja komission väliintulohakemuksista raukeaa.

Oikeudenkäyntikulut

35 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan nojalla asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asiansa, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut parlamentin ja neuvoston vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)**

on määrännyt seuraavaa:

- 1) **Kanne jätetään tutkimatta.**
- 2) **Lausunnon antaminen Espanjan kuningaskunnan ja komission väliintulo-hakemuksista raukeaa.**
- 3) **Kantaja veloitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan parlamentin ja neuvoston oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 6 päivänä toukokuuta 2003.

H. Jung

kirjaaja

V. Tiili

jaoston puheenjohtaja